

Ptačí studánka
pouze ptákům je známá,
pouze ptákům, lesní zvěři
a těm, kdo sejdou z hlavních cest.
Kdo po trávě a jehličí, přes kořeny se dá,
pod větvemi buků a smrků,
pěšinkou z mírného svahu klesá
do hloubi lesa,
jen ten smí pod blankytnou oblohou
z pramínku vodu pít.

Sem zmatky světa nemohou,
rozhostí se klid.
Jen stohlasý sbor zpěvných ptáků
a vítr ve větvích slyšíš znít.
Nanejvýš dolehne k tvým uším
hlas kohouta a štěkot psů
z nedaleké vsi.
Jinak
v zelené náruči lesů
šťastný a všemu vzdálen jsi.

Tady slova smyslu pozbývají,
mlčení má váhu nejvyšší.
Zároveň nebi i Matce Zemi
i sobě sám jsi nejbližší.